

Đề bài

Những năm tháng học tập và rèn luyện ở trường Tiểu học, em đã được Idu lên trong sự dạy bảo của các thầy cô. Bằng tình cảm yêu thương, trân trọng của mình, em hãy viết một bài văn tả về một thầy (cô) giáo đã để lại cho em những 6n tượng đẹp nhất.

Bài 1

BÀI LÀM

Năm nay là năm cuối cùng của bậc Tiểu học. Vì hoàn cảnh gia đình nên em phải chuyển trường về Thành phố Hồ Chí Minh, sống giữa thầy bạn mới với bao ng6' ngàng, xa lạ, em lại càng nhớ đến cô Mai, C.Ô giáo dạy em năm lớp Bốn vừa rồi tại thị xã Bến Tre.

Cô Mai còn rất trẻ. Cô vừa tốt nghiệp Cao đẳng Tiểu học vài năm nay. Dáng cô thon thả, cao cao nhưng không gầy, mái tóc buông x6a ngang lưng, lại được tr6i phú cho những gợn sóng tự nhiên càng tôn thêm vẻ mềm mại, duyên dáng của một thiếu nữ trong độ xuân xanh. Trên gương mặt trái xoan trắng hồng nổi bật đôi mắt bồ câu trong và sáng, pha lẫn vẻ hiền dịu, ấm áp và hồn nhiên. Đôi môi hình trái tim lúc nào cũng ươn ướt đỏ tươi như được thoa một lớp son mỏng. Mỗi khi cô cười, chiếc răng khểnh bên phải nh6 ra tạo cho nụ cười một nét duyên thầm đến dễ thương.

Nhà cô Mai ở ngã ba Tân Thành, cách trường học vài cây số. Cô di dạy bằng chiếc Dream II mà anh cô để lại trước lúc lên đường làm nghĩa vụ quân sự. Mùa nắng hay mùa mưa, hễ nghe thấy trống điểm báo giờ' học thì đã thấy cô trong bộ áo dài màu thiên thanh bước vào lớp với nụ cười tươi trẻ chào đón chúng em. Tiếp xúc với cô, cái cảm giác đầu tiên theo em nghĩ có lẽ là sự thiện cảm và sau đó là sự cảm mến thân thương. Cho nên tụi nhỏ chúng em thường riu rít xung quanh cô như một bầy chim non sum vầy quanh mẹ. Em thích nhất là giờ Tập đọc. Dù đã được đọc bài thơ, bài văn nhiều lần ở nhà nhưng em vẫn chưa thấy được cái hay cái đẹp của nó. Ấy vậy mà đến lớp nghe cô đọc, cô giảng bài em mới thấy hấp dẫn làm sao. Giọng đọc của cô thật truyền cảm, lúc thì trầm trầm

ấm như tiếng mẹ ru con, lúc thì thánh thót ngân vang như tiếng chim họa mi buổi sớm, đưa chúng em vào thế giới huyền ảo của ngôn từ lúc nào không biết. Cô đã biến một giờ Tập đọc thành một giờ đi tìm cái hay, cái đẹp của cuộc sống, đến nỗi trông báo hiệu giờ chơi rồi mà tụi em cứ như muốn nán lại học thêm ít phút nữa.

Trong suốt cả năm học, em chưa bao giờ thấy cô trách mắng một học sinh nào. Nếu ai đó không thuộc bài, cô nhẹ nhàng góp ý, khuyên bảo chân tình như một người mẹ, người chị của chúng em. Em còn nhớ có một lần bạn Huy lớp em bị xiú ở trong lớp khi ngoài trời lại đang mưa tầm tã, cô vội vàng lấy áo mưa của mình mặc vào cho Huy rồi nhờ một cô giáo dạy ở lớp kế bên bế ra xe, còn cô thì chạy lấy xe chở Huy đến bệnh viện tỉnh cấp cứu. Cô thương chúng em như những đứa em ruột của mình: bao bọc, che chở, bao dung, độ lượng nên cả lớp em, trong ngày tổng kết năm học đưa nào đưa nấy khóc sụt sùi trước lúc chia tay cô về nghỉ hè.

Cô Mai là người đáng kính như vậy đó. Em ước có một ngày nào đó trở lại Bến Tre và nơi mà em đến đầu tiên là nhà cô giáo Mai của em.

Bài 2

BÀI LÀM

Cứ mỗi năm, em đều được học với một thầy hoặc một cô giáo. Mỗi thầy cô đều để lại cho em những ấn tượng đẹp. Nhưng có lẽ năm học lớp Năm này, cô giáo Thương đã để lại cho tuổi thơ của em những ấn tượng đẹp đẽ nhất dưới mái trường Tiểu học quê em.

Cô có dáng người thon thả mà một số thầy giáo ở trường em thường nói là dáng người mẫu. Em không biết chính xác cô cao bao nhiêu, chỉ đoán chừng một mét sáu mươi trở lên. Nước da trắng hồng, mái tóc đen mượt, óng ả luôn được buông xuống quá vai. Thỉnh thoảng, những làn gió mát thổi qua làm những gợn mây trên mái tóc thề ấy bồng bênh nhấp nhô như sóng gợn. Đôi mắt cô to và đen lay láy ẩn dưới cặp lông mày thanh mịn. Em cứ tưởng như lúc nào cô cũng trang điểm, nhưng Id thực không phải. Khuôn mặt trắng mịn như được thoa một lớp phấn hồng ấy là trời phú cho cô Thương của em đấy. vẻ đẹp xuân xanh ấy của cô càng được tôn thêm bởi nụ cười luôn nở trên

đôi môi hồng tươi mỗi khi tiếp xúc với mọi người. Có lẽ cô thích màu trắng bởi hàng ngày cô đến lớp thường là những chiếc áo dài màu mây của tuổi học trò, trắng trong như tuổi thơ của chúng em vậy.

Mỗi lần tiếp xúc với mọi người hay giảng bài cho chúng em nghe, bao giờ cô cũng dịu dàng, nhỏ nhẹ, tạo sự chú ý ở người nghe bằng cả cử chỉ, ánh mắt và nụ cười. Có lẽ nhờ 'các yếu tố' ấy mà chúng em trong suốt cả buổi học luôn chăm chú vào bài học không một chút lơ đãng. Từ khi học cô cho đến bây giờ chưa một lần em thấy cô em cáu giận với ai bao giờ. Cũng có vài buổi học, có những bạn quá ham chơi không thuộc bài, cô chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng. Cô bao dung và độ lượng lắm! Tất cả các bạn trong lớp em ai cũng mến cô, thương cô. Giờ ra chơi, chúng em thường quây quần bên cô, nghe cô kể chuyện. Những câu chuyện mà cô kể cho chúng em nghe đều là những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi học trò và những kinh nghiệm quý báu trong học tập mà cô đã từng trải qua để tuổi nhỏ chúng em học theo. Thương cô, mỗi chúng em đều có ý thức trong học tập và rèn luyện. Trong kì kiểm tra chất lượng giữa kì I vừa qua, lớp em đạt giải Nhất toàn trường. Hôm sinh hoạt lớp, cô nói: "Cô cảm ơn tất cả các em, các em đã tặng cho cô một phần quà lớn nhất chúc mừng cô vào ngày Nhà giáo Việt Nam 20 — 11. Cô mong trong kì thi học kì I sắp tới lớp ta vẫn giữ được thành tích này để đạt danh hiệu "Lớp về đích đầu tiên" trong phong trào thi đua "Hai giỏi" của trường".

Đối với em, cô Thương là hình ảnh tuyệt vời nhất để lại những ấn tượng đẹp đẽ và sâu sắc nhất trong tuổi thơ của mình. Cô là người mẹ thứ hai của em.

Bài 3

BÀI LÀM

Cho mãi đến tận bây giờ, hình ảnh cô giáo Hạnh vẫn còn in đậm trong trí nhớ của em. Cô Hạnh - người cô đầu đời đã dạy em năm học đầu tiên ở trường Tiểu học, năm lớp một.

Cô Hạnh có dáng người thon thả, không mập cũng không gầy, đầy đặn và cân đối. Em không biết chính xác cô bao nhiêu tuổi chỉ biết rằng cô còn rất trẻ, trẻ hơn mẹ em rất nhiều. Hàng ngày đến lớp, cô thường mặc những chiếc áo dài màu nhạt, lúc thì màu

xanh da trời hay đọt chuối, lúc thì hồng phấn hay tím cà, cũng có lúc trắng tinh như màu muối biển, rất hợp với dáng hình và độ tuổi xuân xanh của cô. Mái tóc cô đen huyền, óng ả như màu than đá lại mềm mại mịn màng như những sợi tơ luôn buông xõa đến quá vai. Khuôn mặt trái xoan được trời phú cho một cặp mắt trong xanh với đôi hàng mi dày và cong, cứ tưởng như cô đeo mi giả. Chiếc mũi tuy không cao nhưng lại rất hợp với khuôn mặt. Mỗi lần cô cười trông cô tươi và xinh hơn cả những diễn viên, người mẫu. Hàm răng trắng như mây trời lại được tô điểm bằng' một chiếc răng khểnh bên trái khoe miệng làm cho nụ cười vốn đã rất tươi lại còn tươi hơn, hấp dẫn hơn.

Mỗi lúc cô nói chuyện hay giảng bài trên lớp thì giọng nói cô phát ra nghe mới ngọt ngào làm sao! Khi thì nhẹ nhàng, êm dịu thướt tha như làn gió mát, lúc thì trầm bổng, du dương như tiếng hót chim họa mi, khiến chúng em như lạc vào thế giới của đàn ca. Những buổi học đầu tiên biết bao là khó nhọc. Cô cầm tay từng bạn uốn nắn. từng chữ, từng dòng, tập cho từng em phát âm, đánh vần từng tiếng. Những giờ giải lao, cô nắn lại gạch hàng, viết mẫu trong tập cho từng em để chúng em viết được đúng mẫu tự, ngay hàng thẳng lối.

Giờ đây, tuy đã học lớp Năm rồi nhưng lòng em luôn kính trọng và biết ơn cô giáo Hạnh. Em hứa với lòng mình phải cố gắng học thật tốt để khỏi phụ công dạy dỗ của cô.

Bài 4

BÀI LÀM

Năm nay, tôi đã xa ngôi trường Hồng Hà thân yêu rồi. Tôi đã không còn rụt rè bước vào ngôi trường này như ngày đầu tiên bước vào lớp Một.. Chính ngày đầu tiên ấy đã để lại trong tôi một ấn tượng không bao giờ phai bỏ' đó là rigày đầu tiên tôi gặp cô giáo Ngọc.

Cô Ngọc bây giờ chắc vẫn còn trẻ đẹp như hồi nào. Ngày đầu tiên tôi gặp cô, cô chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, nhìn cô hệt như một nữ sinh mới ra trường. Cô mặc bộ áo màu hồng ngọc, dáng đi thướt tha đến bên tôi khi tôi đang đứng ngẩn người ra nhìn chăm chú vào cô. Cô hỏi tôi:

- Em tên là gì?

Giọng nói của cô thật ngọt ngào. Lúc ấy, tôi mới thấy rõ khuôn mặt cô. Đó là một khuôn mặt trái xoan với mái tóc đen nhánh chấm ngang vai. Tôi lễ phép nói:

— Dạ em tên Lê Diệu ạ!

Cô nở trên đôi môi đỏ hồng một nụ cười tươi rồi cầm tay tôi dắt vào lớp. Tay cô thon thả, mềm và mát lạnh nắm lấy tay tôi, truyền cho tôi lòng tự tin của buổi học đầu tiên và như trấn nhủ tôi. “Hãy bình tĩnh như một người lính ngày đầu ra trận, cậu bé ạ!”.

Suốt cả năm học, cô rất tận tụy dạy dỗ chúng tôi. Có những bài cô giảng rồi, chúng tôi chưa thật hiểu, cô từ từ giảng lại chậm hơn, kĩ hơn cho đến lúc chúng tôi thực sự hiểu cô mới chuyển sang luyện tập. Nhờ hiểu sâu về lí thuyết mà các bài tập thực hành, chúng tôi đều làm được cả khiến cô rất vui. Nhưng cô cũng rất nghiêm khắc mỗi khi tụi nhỏ chúng tôi nghịch ngợm không phải lúc, phải nơi. Các bạn trong lớp tôi ai cũng muốn làm những điều hay điều tốt để cô vui. Tôi là một học sinh giỏi toán của lớp nhưng chữ viết thì vào loại tệ nhất lớp. Cô thường viết mẫu cho tôi trước để tôi viết theo. Có nhiều lần tôi quá ham chơi, chữ viết nguệch ngoạc, cầu thả, cô yêu cầu viết lại. Thậm chí giờ ra chơi, cô yêu cầu tôi ngồi viết lại bài học, xong rồi mới cho ra. Nhờ vậy mà giờ đây chữ viết của tôi đã trở nên đẹp vào loại nhất, nhì lớp. Gặp phụ huynh nào, cô cũng báo rõ những mặt mạnh, yếu của học sinh để phụ huynh biết để kết hợp với giáo viên chủ nhiệm giáo dục rèn luyện thêm cho học sinh.

Cô Ngọc là cô giáo mà tôi được học đầu tiên ở bậc Tiểu học. Cô đã giúp cho tôi hiểu được tấm lòng của các thầy cô và dạy cho tôi những điều mới lạ mà tôi chưa biết. Cô là người thầy đầu tiên dắt tôi bước vào cuộc đời học sinh, dạy tôi những nét chữ đầu tiên. Tôi không bao giờ quên công ơn dạy dỗ của cô — người mẹ thứ hai ở trường của tôi.